

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul parohii cl. I 100.000 Lei
pe un an: „ cl. II 80.000 Lei

parohii cl. III 60.000 Lei
particulari . . . 60.000 Lei
în străinătate 150.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

VALOAREA LIBERTĂȚII

Peste desigurul de cetină a amintirilor, undeva, în copilărie, gândul îmi poartă pașii desculți. Nisipul fript de soarele altor vremi mai pline de virtuți, adie ultimele scipiri calde, ca și dragostea noastră de trecut.

„Acolo“, pentru mine, „acolo“ pentru ori cine, în copilărie, se nasc isvoarele de basm, care curg cristalin printre nimiciile vieții, fără temere de ridicol, fără eroziunile obișnuite păraelor care *trebuie* să curgă prin mocirla vieții.

„Pe atunci“, pentru fiecare din noi exista un „pe atunci“, altfel erau vremile și oamenii.

Libertatea era *slobozenie* față de toți și de toate, atât cât putea cuprinde mintea și pasiunea noastră posesivă. Eram liberi să fim ca paserile, să le imităm în ciripit și'n sbor, pleșuind mâinile suflecate și arse de soare, după cum făceau și suratele din crâng. Libertate: era scaldă interzisă de mamele grijulii și poamele vecinului, totdeauna mai rumene și mai ademenitoare ca cele din grădina noastră. Libertate: era hăulitul prin poenile, crângurile și imășurile lui Dumnezeu la întrecere cu iepurii, cu fluturii, sau pe toloace, cu broaștele și rățoii.

Multă vreme, libertate era *slobozenie după capriciul nedeterminat al apucăturii noastre*. Trecut-au anii și-am văzut că semenul nostru *sufere* de pe urma *nedeterminării capricioase* a libertății noastre. Am înțeles atunci că *stavila*, opreliștea, în concordanță cu *total* din care facem parte, este un atribut al adevăratei libertăți. Am înțeles că libertatea este *un bun al tuturor* egal și predeterminat a fi același pentru toate citorile

lui Dumnezeu. Am început, cu greu — ce-i drept — să *ne strunim* și să ne lăsăm *strunită* voia capricioasei noastre firi, pentru a nu vătăma pe vecinul imediat sau îndepărtat. Și astfel am început să punem ordine în varietatea capricioasă a libertății. Acest fenomen de erarizare în varietatea capriciului a fost egal cu o revoluție spirituală: *Am recunoscut alături de vrea noastră, vrerea semenilor noștri*.

Recunoașterea drepturilor altora este o calitate a omului sociabil. Păcat, că azi încă sunt oameni și neamuri cari nu s'au ridicat nici până la acest stadiu mintal, care corespund epocii dintre 6—8 ani, epocii școlare!

Mai târziu, când studiul a adaugat ordine și'n capriciul altora căutând *valori constante* acceptate de toți oamenii, a început educația morală. Pentru cei din generația mea, morala era un cântar ideal cu care se măsurau drepturile și îndatoririle fieștecăruia. Un fel de „automat“ ideal: judecător, contabil și oficiu de distribuție, care constata, aprecia și dăruia fiecăruia *după efortul depus de a fi mai bun, mai înțelept și mai drept*.

„Tempi passatti!“

Totuși au mai trecut vremi, s'au copârșit oamenii după legea eternii îngropăciuni și lucrurile sau schimbat dia nou.

S'au schimbat multe atât în mințile noastre cât și în formele lor văzute.

Principiul urgisit și-a schimbat hainele, dar și-a păstrat fondul.

Și atunci sufletul meu s'a îndurerat foarte!

S'a îndurerat, lăcrămând după vremea când prindea fluturi și

aduna roadele vecinilor, întrebându-se dacă aflarea libertății nu este o arcestrală pedeapsă fără tâlc? Nu este ea o „fata morgana“ a celor ce sunt prea plini de dorul echilibrului? Nu este libertatea o „noțiune“ fără conținut palpabil aidoma celorlalte ficțiuni?

Și atunci s'au îndreptat cărările mele către Domnul! Auzisem că Aceasta este libertatea desăvârșită și nimeni asemenea Lui nu are pe aceasta. Legea lui, este legea virtuții. Și virtutea înseamnă *voita desfacere de capriciu și de temporal pentru asigurarea echilibrului constant din cosmos*. Și astfel, pe calea spinoasă a desnădejzii am ajuns la Hristos.

Era acesta dintru început, pentru firea mea, povară grea. Povară grea, pe măsura patimilor ce-mi stăpâneau firea. Și războiul între *eul de ieri* și *eul* ce se voia format a durat — ca intensitate — cât veacurile. Hristos era când gladiator cu aripi și puteri dumnezeiești care înfrângea inima robită poftelor, când chip serafic de samari-

tean care mângăia strângând în pumnii lui blânzi și calzi, lacrimile desnădejzii sale.

Și războiul din mine nu s'a sfârșit. Sfârșindu-se n'ar avea rațiune să viez.

Căci există un adevăr ce-l pot spune tuturor: cei ce nu pot să mântuiască pe alții, facă-și vreme să se mântuiască în această lume pe ei înșiși. Își vor face cel puțin datoria.

Dela Hristos am învățat că *libertatea este vrednicie*. Din legea Lui, am învățat a simți și crede, că libertatea este o *aristocrație a spiritului* ce-o poți dobândi pe măsura ridicării tale dincolo de contingente.

Din chipul marilor mei dascăli și mai ales din chipul Prea Sfințitului meu Stăpân de azi, am învățat că *libertatea este înțelepciune pe care trebuie s'o hrănești cu virtute*. Am învățat asemenea că *libertatea este puterea supremă umană* — este virtutea însăși.

Am învățat, în sfârșit, și mărturisim pentru toți că, cel dintâi Om liber și Dumnezeu prin însăși libertatea lui este Hristos, care ne îndeamnă să-L urmăm ca peste pătimirile vremelnice să ne bucurăm de virtutea cea de apoi.

Părintele GHEDEON

Piere sfătoșenia populară

Grijile traiului ne mușcă tot mai nemilos sufletul: Viața biruie și așează peste cele sufletești lespede grea a poverilor.

Ce au fost în noi gânduri mari și bune, se irosesc netrebnic. Rătăcim în viața aceasta grea ca într'un hățis de mărăcini. Vremile calcă peste noi, ne împrăștie rosturile și ne înăspresc. Ne închidem aproape voit într'o coajă subțire de neajunsuri mărunte și le socotim ziduri peste cari nu putem trece.

Avem astfel hotărât nevoie de un umăr puternic, care izbindu-le, să le năruie. Omul n'a fost așezat în viață numai ca să plinească cele trebuitoare trupului.

În fiecare din noi stă o răspântie și dacă singuri nu izbutim să ne flăm căile, ne plecăm barem sămășițele de puteri spre locurile unde

stă totdeauna izvorul de apă vie al unui neam: sufletul poporului.

Către cei dela sate toate grijile noastre! Să pornim pentru ei o luptă neprecupețită, cu atât mai vârtos, cu cât neajunsurile cari neucid pe noi coboară acum, nestăvilite și aprig, spre ei. De nu svârli în brazdă la timp bobul minunat, îl astupă bătărilor. Și un semn, care ar trebui să ne întunece gândurile e, că pieres sfătoșenia populară.

O cunosc cei dela orașe prin câte stau dovezi netăgăduite: cimilitura, zicala, cântecul — prin tot ce slova a putut lua sufletului vechi și adânc al poporului. O cunoaștem noi toți — căfi trăim la sate — din vorba de altă dată, sprintenă ca argintul viu, înflorită ca o iie, veselă ca o horă răcoroasă, așisderea unui izvor

îmbelșugat. Ne e dragă ca pământul ori ca viața. Ne e dragă fiindcă ne-a sprijinit să răpunem multe. Sufletul a luptat cu ea cum ar fi luptat cu o spadă măiastră: a fulgerat în glume ori a tăiat — în mijlocul puzderiei de năcazuri — cercuri largi de răs plin.

Sfătoșenia apune!

Clăcile de toamnă — când țărăiesc greierii ploii afară — nu mai sunt ca altădată, grele de glumă. Râdea ca aurul porumbul desghiocat, cimilitura sărea din om în om, sprintenă ca o lăcustă, și mizea pe buze și în ochi lumina hohotitoare de voie-bună.

Azi clăcile s'au rărit, gospadarul ia oameni cu plată. E în faptul acesta un lucru cu întuneacă tălmăcire: sufletul celor dela sate — rupând cu vechile obiceiuri — se trage tot mai adânc, în lăuntru. Plosca sfătoșeniei, care altădată trecea pe întrecute din mână în mână, seacă, cu apusul clăcilor de odinioară pierе un șir de obiceiuri de sufletească însemnătate.

Așișderi bucuriile copilăriei se destramă ca niște năluci. Serile de iarnă, cu basme spuse în lumina domoală a focului — care juca pe pereți — întâmplări nădravane — se spulberă și ele. Altădată iernile erau adevărate primăveri: luminau zâmbetul blajin al bunicii și în mințea celor mici, îmugurau închipuirii pe cari multă vreme se rezima sufletul plâpând al copilăriei. Era izvorul sfătoșeniei de mai târziu.

Acum izvorul seacă. Copilăria rămâne o iarnă lungă și aspră. Crescut în ea, sufletul va rămânea întotdeauna pipernicit și sărac.

In chiput acesta, vremile ne răpun simțurile și adâncurile cele mai tainice. Grișile traiului ne macină ca o apă, însăși temelă vieții de mâine.

Trebuie, astfel pornită luptă dârză, să întoarcem sufletele celor dela sate puterile, pe care vor să le fure vremea.

Pentru aceasta nu e decât o cale: reînvierea literaturii populare și a

obiceiurilor atât prin scris, cât și prin viu grai sub forma de conferințe populare, prin cari să se aducă aminte ceea ce s'a uitat sau este pe cale de-a muri.

Pr. I. DONISĂ BRUJU

FOCUL^{*)}

Căsuța mea de scânduri s'a aprins. Ardea în noapte. Focul a cuprins și tindă, și odăi, și coperiș. Voiam să plec din casă pe furis, C'o legătură'n mână. N'am putut. În val de flăcări albe m'am sbătut; Vecinii toți dormeau; și de'n zadar Plăngeam, închisă'n grinzile de jar. Și ca să pot scăpa din casa mea, Am lepădat și haina, căci ardea; Și-am aruncat și legătura'n foc. Mă'năbușeam și nu vedeam deloc; Cuprinsă de uimirea morții, stam În oarbă nemișcare. Așteptam Să ardă'n mine tot, să fiu un scrum, Și vântul să mă vânture pe drum. Am auzit un svon de prăbușiri, Și casa mea pieri; subțiri, subțiri, Se ridicară palele de fum... În goliciunea mea pornii la drum. Cerșeam lumini, și'n pragul nopții reci S'au fost deschis zări albe de poteci. Curată ca o candelă'n altar, Cu trupul plin de răni și greu de har, M'am pomenit urcând pe scări cerești, Spre miezul dragostei dumnezeiești. Știam acum că focul fost-a pus În casa mea, de mâna lui Iisus.

ZORICA LAȚCU

*) Din volumul „OSANA LUMINII” ce se află sub tipar și va apare în Aprilie a. c. în Editura Sf. Episcopii, colecția „Cărțile Vieții”.

Curățenia și demnitatea preoțească

Pentru ca să propășească un popor, sau orice altă înjghebare omenască, se cere să fie stăpănită de o anumită ordine. Disciplina ce s'impune este o pricină de propășire spre ținta ce o urmărește. Ceeace încearcă însă oamenii în orânduiriile lor trecătoare, nu este decât o icoană ștearsă a chipului desăvârșit și măreț în care Atotputernicul a orânduie universul și a felulul în care-L guvernează cu brațul său tare, prin ordinea ce a înscăunat-o în lumea

văzută și nevăzută. Coroana ziditorilor lui Dumnezeu: omul, este sortit să domnească peste o lume nemărginită, care este sufletul său. În acest microcosm trebuie să întorneze o anumită ordine și o anumite disciplină interioară, căci numai așa va ajunge să realizeze țelul pentru care a fost zidit: de-a înscăuna împărăția lui Dumnezeu în lăuntruul său. Preotul, mai mult decât credinciosul, trebuie să lumineze și altora calea spre porțile Împărăției Cerurilor,

și acest lucru nu-l va putea săvârși în alt fel, numai de va face să strălucească ca un steag vrednic de urmat pentru turma ce o păstorește: curățenia sufletului său.

Preotul care stă în legătură nemijlocită cu Sfânta-Sfintelor, trebuie să aivă înainte de toate sufletul curat. Sufletul preotului este curat în măsura în care sunt curate puterile sufletului: *cugetul și inima*.

1. Cugetul este curat, nu când mă multumesc să nu rabd ceva rău în gândul meu, el este desăvârșit numai atunci când cuget numai binele. De vreme ce preotul iubește pe Dumnezeu, iubindu-și oficiul pe care I-l-a încredințat, trebuie să cugete neîncetat, că Dumnezeu este pretutindenea de față, că știe și cele mai ascunse și nemărturisite gânduri ce le hrănește în lăuntruul său. Acest fapt îl obligă să indepărteze din minte orice preocupare potrivnică voinței divine, potrivnică sfintenței nemărginite a lui Dumnezeu. Poate face preotul altceva decât să cruțe pe Mântuitorul de neplăcerea ce iar pricinui-o, când voit ar răbda în sufletul său lăturile celui viclean, care este dușmanul lui Dumnezeu și al omului? Adevărat, că se pot furia și astfel de ispite, cari sunt străine de știință și voință, dar dacă le va sugruma fără zăbavă, meritul va fi deplin, căci a uri răul, este o virtute.

Momentelor de liniște, când mințea mereu activă, dă aripi gândurilor lăsând slobod jocul închipuirii, momente prielnice pentru ispită, preotul să le opună arma meditației. Mai de preț va fi, dobândind și un folos vădit, să cugete despre Dumnezeu, despre misiunea preoțească și mai vărtos la turma incredințată lui spre păstorire. Meditația întărește mințea în a judeca cele bune și plăcute lui Dumnezeu și-i la răgazul să cugete cele rele. Când mințea este furată pe nesimțite de ispită, rugăciunea este barca de scăpare din valurile cele grele ale acestei vieți. Rugăciunea abate cugetul dela cele lumești, coboară ajutorul Cerescului Părinte

FOILETON

Iisus și Iudaismul

Important pentru înțelegerea predicii Mântuitorului este cunoașterea atitudinii sale față de iudaismul timpului său, câtă vreme în mijlocul acestui popor se naște și se desfășoară activitatea. Lucrul acesta nu-l tocmai ușor, în orice caz imposibil a-l preciza într-o formulă simplă și categorică. Căci pe de-o parte este foarte conservativ, exprimându-și limpede această atitudine în cuvintele: „Să nu credeți, că am venit să stric Legea și Prorocii; n'am venit să stric ci să împlinesc. Căci adevăr grăiesc vouă: Cât vor sta cerul și pământul, o totă sau o cirtă nu va trece, până ce nu se vor face toate” Mat. 5, 17, 18. Pe de altă parte nici decum nu se poate împăca cu formalismul neamului său și în spectal al conducătorilor lui spiritali, fariseii și saducheii, cari de dragul formei jertfesc fondul poruncilor Legii. De aceea ne apare când ca un iudeu riguros, când ca unul care condamnă iudaismul precizând respingerea neamului său dela mântuire, „Dumnezeu putând face și din pietre fii ai lui Avraam”.

O idee clară despre atitudinea lui Iisus față de neamul său ne-o putem face numai urmărindu-l comportarea în diferite împrejurări.

Iisus se naște, crește și trăiește în tradițiile și obiceiurile neamului său, legat de orașele, satele și cătunele țării sfinte. Fecioara Maria, mama lui naturală este iudaică de sânge și prin educație; Iosif tatăl lui putativ, la fel. În casa părintească se respectă cu stricteță datinile și tradițiile iudaice, care în general se rezumă la aceea epocă, la împlinirea prescripțiilor Legii și la nădejdea împlinirii prorocțiilor mesianice. În această atmosferă spirituală de credință, supunere oarbă și nădejde crește copilul Iisus. La 8 zile după naștere e tălat împrejur, ca oricare altul din neamul său, cu toate că această lege asupra lui Dumnezeu cel încarnat nu putea avea nicio putere. La 40 de zile este închinat templului și răscumpărat ca prin născut.

Durere, nu avem date din copilăria Lui, dar desigur prin nimic nu s'a deosebit de ceilalți copii iudei nici în ceea ce privește educația, nici obligațiile impuse de Lege. Singurul eveniment la vârsta de 12 ani înregistrat de evanghelistul Luca

confirmă această presupunere. Când tradiția îl declară fiu al Legii urmează pe părinții săi la templu. Faptul că la vârsta fragedă de 12 ani poate discuta cu rabinii din templu percepele Scripturilor Sfinte, este numai o notă de distincție. Desigur regulat Sâmbăta și în sărbători se ducea la sinagogă, respectând repausul sabbatic, satisfăcea dispozițiile privitoare la curățenie, post, rugăciune etc. Cu un cuvânt era iudeu întru toate.

Nici în momentul când își începe activitatea nu se comportă ca un strein. Coboară la Iordan ca să asculte predica lui Ioan, ca mulți alți tineri Galileieni, primește botezul, începe să povăduiască pornind dela aceeași idee cu Ioan: „pocăiți-vă că s'a apropiat împărăția lui Dumnezeu”. Dacă întovărășit de apostoli și ucenici cutreieră satele și orașele Palestinei învățând, se aseamănă marilor rabinii și proroci cari făceau la fel.

Mai neobișnuită este apariția lui Ioan. Acesta se retrage în pustie, este îmbrăcat într-o piele de cămilă, se hrănește ca ascetii și botează pe toți câți îi primesc predica.

Iisus oriunde apare e cunoscut ca Nazareu

înălțându-ne și întărindu-ne împotriva ispitelor. Cu ajutorul meditației, ca scut, și cu sabia rugăcunii, sfinții au reușit să se facă bineplăcuți lui Dumnezeu, în lupta ce au dat-o împotriva ispititorului, dobândind necontent biruințe pentru Împărăția lui Dumnezeu.

2. *Curățenia inimii.* Inima este și mai puțin nestăpânită în dorințele și înclinările sale, decât este mințea prin gândurile ei. Dacă omul vrea cu adevărat să aibă drept prieten, pe Cea ce stăpânește tot universul, atunci trebuie să se desfacă de toate legăturile dragostei neîngăduite față de creaturi, să fie slobod de tot ce ar stăvilă vădrea iubirii

curate față de Dumnezeu. Mai mult chiar, nu e de ajuns ca inima să se rețină de la orice înclinări vrednice de pedeapsă, sau să nu lase să treacă aplecările sale peste granița îngăduită, ci și ceea ce îi este îngăduit să fubească, va trebui să fubească în și prin Iisus, căci pe El trebuie să-L iubim în toate. Preotul are și pentru această țintă un mijloc: Trebuie să-și înfrâneze iubirea de sine, egoismul. Trebuie să-și subordoneze înclinările naturale, dorințele sale personale, scopului principal al vieții: *iubirii lui Dumnezeu.* A iubi pe Dumnezeu nu înseamnă totuși a te disprețui, ci înseamnă a supune dorințele tale, celor a lui Dumnezeu.

Preot PAVEL ȘENDREA

APEL

Credința este mărgăritarul vieții umane. Sub oblăduirea ei odrăslesc virtuțile, se inobilează sufletul și se zidește caracterul. Ea este reaziu de mângăiere și de susținere a celor loviți de urgia vremilor și de răutatea oamenilor.

Obștea românească a străbătut „veacurile de furtună” cu ochii îndreptați spre seninul cerului și spre ogorul din care a răsărit. A fost o frăție nebiruită această îngemănare de duh creștin și românesc în sufletul neamului.

Credința creștină nu este o piedecă în calea progresului, ci cheia de izbăvire a tuturor, fără deosebire. După cum știința nu-l împiedecă pe nimeni să fie credincios, tot așa nici credința nu-l împiedecă să fie om de știință. Creștinismul a promovat totdeauna valorile culturale, iar știința adevărată a îndrumat pașii omenirii spre porțile împărăției lui Dumnezeu.

Societatea „*Frăția ortodoxă română studentească*” (F.O.R.S.) dela Universitatea „Regele Ferdinand” din Cluj, a luat ființă din această necesitate impe-

rioasă de a promova — pe lângă valorile intelectuale — și valorile religioase și morale, așa cum le-a propovăduit biserica noastră strămoșească și le-a trăit neamul în sbuciumata lui evoluție istorică. Scopul ei este de a canaliza energiile spirituale ale studențimii universitare în alvia vieții creștine, pentru a da intelectualului ce va fi chemat mâine să îndeplinească rosturi importante în viața poporului, un prieten ce nu-l va trada: *pe Hristos cel nebiruit.*

Deodată cu redeschiderea anului universitar, societatea „F.O.R.S.” își reia munca și cheamă pe toți studenții aparținători Bisericii ortodoxe dela această universitate să participe activ la ședințele ei săptămânale pentruca din împreună lucrare să rodească o viață de belșug moral pentru neam și țară.

Dumnezeu să ne ajute!

Cluj, 10 Februarie, 1947.

Duhovnicul stud.:

Preot prof. **Ion Bunea**

Preș. F. O. R. S.-ului:

Radu Cărpinișanu

Secretarul F. O. R. S.:

I. Răileanu

UȘILE POCĂINȚEI...

Frumosul stih evanghelic cu care începe timpul de umilință al Tridoului, este un strigăt al sufletului copleșit de păcate, care-și caută îndreptarea spre calea mântuirii. Este o trezire din somnul păcatului, la apropierea pericolului. Și cum îndreptarea omului nu se poate face decât prin pocăință, iată că și sufletul păcătos plânge înaintea „ușilor pocăinței”.

Cari sunt însă acele „uși ale pocăinței”?

Mântuitorul Hristos a spus: „Eu sunt ușa; de va intra cineva prin mine, se va mântui”. Parafrazând aceste cuvinte, putem afirma, că trimișii Mântuitorului sunt tot atâtea uși prin care se intră în calea mântuirii. În adevăr, lor le-a dat cheile împărăției cerurilor, cât și puterea de a lega și deslega păcatele. Iar dacă afirmația pare îndrăzneată, nu avem decât să considerăm — pe trimișii Lui și urmașii lor — ca păzitori ai acestor uși, fără învoirea cărora nu se poate intra în împărăția lui Hristos. Administrarea Tainei Sf. Mărturisiri ne îndreptățește să afirmăm acest lucru.

Deci iată-ne și în acest an, pornind, cu sufletele, cari caută mântuirea. Și mai ales în acest an, când ca o consecință a păcatelor, omenirea se svârcolește în suferinți înfricoșătoare: foamete, boale și nesiguranță.

Cu ce le vom mângăia?

Cum vom face ca pocăința să fie adevărată, ca odată apucat pe calea mântuirii, credinciosul să n'o părăsească din nou, cum a făcut altădată?

Dece nu putem izgoni dintre credincioșii noștri duhul cel rău, care-și ține mereu departe de viața liniștită în Hristos?

Această întrebare a fost pusă de învățăcel Domnului, când n'au putut vindeca pe copilul lunatic: „pentru ce noi n'am putut să scoatem duhul cel rău?” și Hristos le-a răspuns: „pentru necredința voastră”!

Da, în necredința noastră, — a slujitorilor de altare — stă de multe ori, cauza îndărătniciei credincioșilor. De aceea strigătul de alarmă trebuie să ne trezească întâi pe noi și să intrăm prin ușile pocăinței, iar după noi va veni și turma credincioșilor. Dar nu numai să intrăm, ci să și mergem pe calea mântuirii. Aceasta nu numai pentru mântuirea noastră, ci mai vărtos pentru mântuirea sufletelor ce ne sunt incredințate. „Să fim pildă credincioșilor cu cuvântul, cu puterea, cu dragostea, cu curăția”. (Tim. IV-12,) este îndemnul marelui Apostol, care înarmat cu aceste daruri, a cucerit pentru biserica lui Hristos, lumea păgână.

Pr. R. Răzlog.

Organizați Reuniuni de femei!

Cărămida cea rea și zidul.

Odată, doi zidari făceau o casă. Când era gata să așeze o cărămidă, unul din ei observă că-i mai groasă într-o parte ca'n cealaltă. Tovarășul lui, Petre, îl sfătui prietenește s'o svârle și să pună alta în locul ei.

„Dacă nu faci așa, Ioane, lucrul are să-ți iasă rău”!

„Ei așa!”, îi răspunse Ioan, „cum are să-mi strice zidul un lucru așa de nimic, care aproape nici nu se vede. Tu, Petre, prea o fei în serios cu toate!”

Și Ion își văzu înaintea de lucru, zidind cărămidă peste cărămidă până seara, când amândoi își lăsară lucru și plecară acasă.

A doua zi, când veniră farăși la lucru, ce le-a fost dat să vadă! Din

neanul, Galiletanul, fiul lui Iosif și Maria. Samariteanca la fântâna lui Iacob după îmbrăcăminte îl identifică drept iudeu, iar după vorbă rabin.

Își iubește neamul. Nici odată nu depășește granițele Palestinei, nu propovăduiește decât cercurilor iudaice. Inceputul activității lui este marcat de evanghelistul Matei prin cuvintele prorocului Isaia: „Pământul lui Zebulon și pământul lui Neftali, cum mergi spre mare, dincolo de Iordan, Galileea păgânilor. Poporul care stetea în întunec a văzut lumină mare și celor ce ședeau în întunec și umbra morții răsăritu-le-a lumină” 4, 15-16. Pe neamul său, neamul ales vrea să-l ducă în primul rând la mântuire. El știe că iudeii sunt fiii legământului, ei sunt cei întâi chemați.

Când pe apostolii săi îi trimite în misiune de probă le pune în vedere: „În căile păgânilor să nu mergeți și în vreo cetate de samariteni să nu intrați, ci mai vărtos mergeți către oile pierdute ale casei lui Israel” Mat. 10, 5-6. La fel și ucenicilor.

Cu toate acestea nu disprețuește pe streini, deși s'ar părea acest lucru din discuția cu femeia

canaaniteacă în ținutul Tirului și Sidonului, căci se descopere unei femei samaritence ca Messia, face minuni și propovăduiește mai multe zile în orașul Sihar, vindecă pe fiul funcționarului regesc în Cana, vindecă pe fiica canaanitencei, vindecă un lepros samaritean etc. Credința sutașului roman și recunoștința leprosului samaritean le dă chiar de exemplu. Vorbește în limba poporului său și pentru înțelegerea lui, pornind dela aceleași credințe, aceleași principii morale, aceleași nădejdi pe care le nutreau cu toții, luminând, corectând și desăvârșind. Credea iudaismul într'un Dumnezeu spiritual creator și guvernator al lumii, un Dumnezeu al legământului, Iisus îi întărește această credință adăugând că Tatăl ceresc este un Dumnezeu iubitor și drept.

Nădăjdula iudaismului într'un Messia care să-l mântuiască, un Messia anunțat de proroci, Iisus întărește această nădejde descoperindu-se ca Messia. Pe substratul credințelor și nădejdiilor iudaice clădește Iisus toată doctrina lui.

Și dacă acest popor adeseori atât de mândru, atât de entusiasm de apariția lui Iisus, urmându-l

în gloată pe toate drumurile țării hotărât să-l proclame rege, sfârșește prin a-l denigra și condamna, vina o poartă numai falsul grosolan al sinedriului.

Iisus a rămas neschimbat același, a venit între ai lui, dar ai lui nu l-au primit și nu l-au cunoscut. Inceputul îl fac tocmai Nazarinții, ca să-l desăvârșească fariseii și sinedriul.

Punctul nevralgic în care se ciocnește Mântuitorul cu conducătorii spirituali ai iudaismului este concepția despre Messia. Iisus ca intrupare a lui Messia este pe linia prorociilor, un Mântuitor universal din robia păcatului și Satanei, un răscumpărător al neamului omenesc. Preoțimea farisei și saducheli așteaptă un mântuitor politic, un conducător de oaste, un răzbunător al suferințelor de sub stăpânirea streină.

În această ciocnire massa poporului rămâne neputincioasă, fiind hrănită de secole cu această idee falsă. De aceea până la sfârșit Iisus cel mai bun și înțelegător fiu al neamului său rămâne singur, iar iudaismul își atrage asupra-și blestemul condamnării Fiului lui Dumnezeu.

Prof Dr. L. G. Munteanu.

pricina acestei cărămizi rele, zidul n'a mai mers drept, și cu cât se înălța, cu atât se înclina mai mult, așa că peste noapte s'a prăbușit și Ion a trebuit să înceapă zidul din nou.

Tot așa este și cu orice neadevăr în inimile noastre. Minciuna, care la început e așa de mică, crește și iar crește, până ce în sfârșit aduce peste noi rușine și ocară.

† Grigore Comșa.

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Nota depusă de delegația română la Paris, în legătură cu tratatul de pace. În ziua de 8 Februarie d. Gheorghe Tătărescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri și ministru al Afacerilor Străine, în numele delegației române a remis următoarea notă:

„Semnând tratatul de pace impus de Puterile Aliate și Asociate, România declară prin reprezentanții săi că va depune toate eforturile pentru a executa obligațiunile cerute prin dispozițiunile cuprinse în acest tratat. Această declarație sinceră și leală îi dă dreptul să folosească un ultim prilej pentru a afirma odată mai mult, că unele din obligațiunile impuse României, sunt excesive și altele nedrepte. Astfel guvernul român nu poate să nu pună într'o deosebită lumină și situația nedreaptă creată prin acele dispozițiuni ale tratatului, potrivit cărora România, se vede silită să renunțe nu numai la dreptul de a-și valorifica creanțele împotriva Germaniei și la acela de a fi indemnizată de ea pentru pagubele suferite în timpul războiului, purtat alături de aliați, spre triumful dreptului și al libertății, dar chiar și la unele drepturi din perioada când se găsea în neutralitate.

Nu vom uita, în fine, să adăugăm că tratatul și anexele lui cuprind și unele clauze ale căror dispozițiuni sunt uneori împrecise și alteori contradicționale. Vom recunoaște pe de altă parte cu o satisfacție împărtășită de unanimitatea poporului român că acest tratat a rezolvat chestiunea Transilvaniei de Nord, potrivit Jusstiției și interesului obște.

Consacrarea definitivă a drepturilor României deschide drum pentru două noștre vecine să se înțeleagă. România va semna acest tratat. Guvernul va purcede cât mai grabnic la începerea negocierilor directe cu Statele interesate pentru a adapta clauzele tratatului la posibilitățile actuale ale României, precum și pentru a clarifica dispozițiunile ce i se par împrecise sau contradicționale. România va semna tratatul de pace nerăbdătoare să-și reia cu un ceas mai curând locul în mijlocul celorlalte state libere ale lumii. După ce și-a reorganizat întreaga viață internă a statului prin realizarea unui mare program de reforme democratice, România dorește să-și aducă contribuția la organizarea păcii și a colaborării internaționale. Noi nădăjduim că în lumea de mâine pe cale de organizare, recursul la forță va dispărea. Cu aceste observațiuni, cu aceste credințe și cu aceste nădejdi reprezentanții României vor semna

tratatul de pace impus de Puterile Aliate și asociate“.

Ce alimente pot transporta fără autorizație. Monitorul Oficial publică decizia Ministerului Economiei Naționale, conform căreia locuitorii comunelor rurale și urbane au dreptul să transporte, cu condiția să le însoțească, 60 kgr. cartofi, 20 kgr. fasole, 20 kgr. varză, 10 kgr. ceapă, 3 kgr. untură, 3 kgr., pește, 1 kgr. unt, 5 kgr. brânză, 3 kgr. lapte sau smântână, și 30 ouă. Restul alimentelor este interzis să se transporte fără autorizație.

Când va fi ratificat tratatul de pace de Parlamentul Român. După informațiile pe care le deținem până în prezent, Parlamentul va ratifica tratatul de pace la începutul lunii Martie.

EXTERNE

Guvernul grec a intervenit pe lângă marile puteri cerând ca Do-decanezul să fie imediat integrat în teritoriul național, fără să se mai aștepte ratificarea tratatelor.

Tratatul cu Italia va fi revizuit? Agenția franceză de presă comunică: Ambasadorul american la Roma, a declarat, că Statele Unite ar fi dispuse de a revedea tratatul de pace cu Italia. După ce și-a exprimat satisfacția pentru eforturile desfășurate de poporul italian în domeniul reconstrucției, ambasadorul a declarat, că Statele Unite sunt dispuse să sprijine punctul de vedere italian cu prilejul ratificării în Senat a tratatului de pace cu Italia.

Tratatul de pace cu Germania. În ședința adjuncțiilor pentru Germania, d. Gusev și-a exprimat dorința ca, de acord cu marile puteri, micile state aliate să-și asume răspunderea pregătirii tratatului de pace cu Germania. Delegatul sovietic a spus, că speră să supună un supliment de recomandări în câteva zile.

Generalisimul Stalin a fost ales. Generalisimul Stalin a fost ales în unanimitate în toate circumscripțiile unde a depus candidatura la alegerile pentru Sovietul Suprem al Uniunii Sovietice.

D. Vincent Auriol, președintele republicii franceze, a primit în audiiență pe d. Ștefan Voitec, ministrul Educației Naționale al României și pe d. Șerban Voinea, ministrul României la Berna.

Problema palestiniană. D. Bevin, a comunicat delegațiilor arabe că cele două părți în chestiune trebuie să se înțeleagă singure sau să accepte propunerile guvernului britanic.

In caz contrar d.ș.a crede că guvernul englez ar putea fi silit să supună întreaga chestiune Națiunilor Unite.

Numeroase ajutoare de peste hotare pentru regiunile înfometate ale Moldovei. D. Mihail Sadoveanu a citit o adresă a Ministerului Afacerilor Străine a Cehoslovaciei primită de CARS, prin care se anunță trimiterea unei cantități de 70 vagoane cartofi, 30 vagoane zahăr, 10 vagoane brânzeturi și 5 vagoane marmeladă.

Maestrul Mihail Sadoveanu, președintele CARS-ului a adresat ministrului Suediei din București următoarele rânduri cu prilejul deschiderii primelor cantine suedeze: Comitetul Central pentru ajutorarea regiunilor bătute de secetă vă roagă să transmiteți guvernului și poporului suedez profunda noastră recunoștință pentru mărturia de solidaritate față de poporul român. Vă rugăm să primiți totodată Excelența viile noastre mulțumiri pentru aportul Dvs., al personalului și al comunității suedeze în realizarea acestor opere“.

La sediul central al CARS-ului s'au prezentat D.șii Anbovneau și

și Rozere, consilierii la Legația Franceză, care au predat CARS-ului suma de 70 milioane lei, reprezentând darul personalului Legației Franței, ale Institutului de Inalte studii Franceze, din București, pentru regiunile secetoase.

O conferință a misiunii americane. D. colonel Lowell și căpitan Popa din Mistuncea americană din România au vizitat Iașul, unde împreună cu căp. Silberk, șeful Misiunii suedeze, au participat la o conferință a autorităților locale, privitoare la starea economică a regiunii. D. colonel Lowell a declarat că este însărcinat de către d. gen. Shuyller, șeful Misiunii militare americane, să studieze la fața locului situația în care se află orașul și județul.

BISERICESTI

Preotul Alexandru Ionescu a prezentat proiectul de lege pentru modificarea art. 5 din legea pentru organizarea Ministerului Cultelor. După adoptarea luării în considerare și votarea articolelor se pune la vot cu bile proiectul de lege, următorul rezultat: bile albe 155, bile negre 22.

BIBLIOGRAFIE

„BISERICA ȘI ȘCOALA“. Revista oficială a Episcopiei Aradului. Intrată în al 71-lea an al existenței sale, revista, „Biserica și Școala“ a eparhiei Aradului se situează în timp ca una din cele mai vechi gazete din țară alături de „Telegraful Român“ dela Sibiu, „Foata Poporului“ etc.

Vechimea este însă o calitate accesorie, ca și bătrânețea dacă la aceasta nu se adaugă un conținut valoros ca și lungimea anilor petrecuți. „Biserica și Școala“ a adus prin acest fond de ani „smirna și tămădea“ pentru minți și inimi și se

situează printre cele mai bune publicații săptămânale din Ardeal.

Vlădica Andrei a strâns, ca și înaintașii vrednicii de pomenire, în jurul foaiei Sale, condeie de mare preț, între care amintim în primul rând pe râvnitorul Preot Prof. I. V. Felea: sfetnicul priceput, profesorul erudit și preotul din vocație. Alături de acest stâlp al ortodoxismului de vest lucrează redactorul Pr. Demian Tudor, preotii P. Deheleanu, Gh. Perva, regretatul C. Magieru, Prof. I. Ageu, Pr. Gh. Lițiu, V. Mișu și mulți alții.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 625/1947.

Circulară

către Oficiile protopopești și parohiale

Cu ocazia înalțării tablourilor despre cununații din anul 1946 de fiecare pereche cununată se va trimite suma de 5000 (cinci mii) Lei.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 5 Februarie 1947.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar

Nr. 301/1946 prot.

Concurs repetit.

Pentru întregirea postului de preot-paroh în parohia de clasa I Chintelnic din protopopatul Bistrița, jud. Năsăud, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul nostru oficial „Re-nașterea“.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt următoarele:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.
2. Casă parohială cu dependințe și grădina în stare bună.

3. Sestune parohială în întindere de 25 jug. arător și fâneață.

4. Un drept în pădurea urbană la una soarte de lemne și 2 (două) drepturi de pășunat în pășunea composesoratului.

5. Venitele stolare uzitate în parohie.

Doritorii de a ocupa acest post, își vor înainta cerere timbrată legal, însoțită de actele necesare și de aprobarea Prea Sfințitului Episcop Nicolae, oficiului nostru protopopesic în termen legal.

Candidații se vor putea prezenta în parohie cu prealabila noastră învoire, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Bistrița, la 20 August 1946. Oficiul protopopesic în înțelegere cu Consiliul parohial.

Pr. V. Mureșianu, adm. prot. Nr. 5175/1946. Aprob. At.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 5 Februarie 1947.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj